

MÚSICA ANTIGA DELS PIRINEUS

Una taca d'oli que semblava impossible

La vuitena edició del Femap arrenca a la Seu amb totes les entrades venudes ≡ L'Escolania de Montserrat inaugura el cycle estiüenc i deixa al públic sense paraules amb execució i repertori brillants

MARIÀ CERQUEDA
LA SEU D'URGELL

Fa vuit anys, el Femap començava la seva aventura musical a deu municipis del Pirineu. En les seves beceroles semblava impossible que aquest projecte s'acabés estenent com una taca d'oli fins a convertir-lo en el festival europeu més gran de música antiga. Enguany ja són trenta-set els municipis que s'han afegit a aquesta proposta, per a oferir un total de 52 concerts, entre els quals cal comptar un nou nucli de la Catalunya Nord, Pesillà de la Ribera i un poble del municipi d'Alàs-Cerc, Vilanova de Banat el qual, durant els crús mesos de l'hivern, no supera la mitja dotzena d'habitants. Un èxit transfronterer - recordem que Andorra també acull tres concerts - bastit sobre la sempre complexa col·laboració entre distintes entitats que hauria de fer pujar alguns graons la sovint depauperada autoestima dels pirinencs.

L'acte inaugural de l'esdeveniment, que ja forma part de l'estiu de molts melòmans, acollia a l'Escolania de Montserrat en la Catedral de la Seu d'Urgell. No és pas el primer cop que aquesta formació, visita la capital de la Seu d'Urgell i la seva catedral romànica durant el Femap. El que sí que crec que va quedar demostrat és que, les veus blanques, encara tenen la capacitat de seduir a l'oient tot traslladant-lo en el temps i l'espai. Les expectatives creades per l'Escolania eren prou elevades per aconseguir una cua per accedir al recinte com el cronista no havia vist mai.

Èxit de taquilla

Amb totes les entrades venudes, l'edifici oferia un aspecte immillorable. L'organització va corroborar que cap any havien aconseguit una entrada com aquella.

Per sort, tot i l'anunci fet en l'acte inaugural pel Conseller de Polítiques digitals i Administració pú-

►► L'Escolania de Montserrat a la catedral de la Seu d'Urgell, divendres.

blica Jordi Puigneró, que Catalunya seria digital o no seria, el públic es va concentrar en l'actuació dels escolanets, sense deixar-se endur per l'exhibició de pantalles de mòbil que ja acostuma a formar part d'aquesta mena d'espectacles.

Aplaudiments a dojo

Amb un repertori molt ben triat que, tot i centrat en la figura de Joan Cererols, permetia mitjançant diferents compositors gaudir de l'evolució de la polifonia des del renaixement fins al clasicisme. La formació va aprofitar per anar desgranant les seves virtuts, entre elles mostrar a algun solista extraordinari, com el que va afrontar el *Dixit Dominus* o la parella que marcava el to en el Magnificat a deu veus.

Alguns eren tan petits que semblava impossible que haguessin tingut temps de viure la quantitat d'hores d'assaig i de disciplina necessàries per tal d'aconseguir que el nombrós públic pràcticament ni es mogués dels seus seients. Escoltats però els aplaudiments del final del concert no seria d'estranyar que, si el Femap els torna a convidar, trenquessin altre cop el rècord d'assistència.≡